

Jeg tænker mig, at det muligvis kunde gaa andre ligesom mig, at man fandt, at det var noget tvivlsomt, og derfor vil jeg henstille til nærmere Overvejelse, om det ikke var hensigtsmæssigt at bringe dette Punkt paa det klare.

Justitsministeren (Mellemann): Ja, jeg skal ikke bestride, hvad den ærede sidste Taler bemærkede om, at det kunde være hensigtsmæssigt saa vidt muligt at bringe dette Forhold til Klarhed, naar det siges, at Bærgningen sker ved det offentlige Bistand, og naar ikke. Det er vist nok et Spørgsmaal, som er saa vigtigt, at man absolut maa holde paa, at det træder klart frem i Loven. Det, som jeg imidlertid har taget Ordet for, er egentlig kun for at bemærke, at Grunden til, at man i Landstinget stillede det omtalte Endringsforslag, var, at man mente, at disse Ord vare overflødige; man har altsaa egentlig ment det samme som det ærede Medlem. Jeg var heller ikke saa meget for, at det blev slettet ud, det maa jeg tilføje, jeg holdt egentlig ikke af det, men det var dog ikke noget, som det var værdt at strides om. Man mente, det kun var et Redaktionsspørgsmaal. Hvis man imidlertid finder det tvivlsomt, og hvis man skulde ønske det ændret for Lydelighedens Skyld, vil det vist let kunne gaa.

Da ingen yderligere ønskede at høre sig, var Forhandlingen sluttet.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling vedtoges uden Afstemning.

Bem: Jeg tillader mig at foreslaa dette Lovforslag henvist til et Udvalg paa 11 Medlemmer.

Uden Forhandling og Afstemning vedtoges dette Forslag.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Vresoprejsning uden Ansøgning.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3375—76.)

Lovforslaget fattes under Forhandling.

Forslagsstilleren (Korsgaard):

Ærede Medlemmer, som have villet osse saa meget som $\frac{1}{2}$ eller $\frac{1}{4}$ Minut paa dette Forslag, som jeg har tilladt mig at indbringe, ville jo meget let kunne overse baade Forslagets Indhold og vist nok ogsaa dets Betydning. Principielt indeholder det ikke noget nyt. Vresoprejsning har Hjemmel i vor Lovgivning siden 1868, hvorefter man kan saa Vresoprejsning, naar der er gaaet 5 Aar, og naar for øvrigt en Række af Formaliteter finde Sted, for saa vidt er det ikke noget nyt, det ny er kun dette: Vresoprejsningen indtræder uden videre Omstændigheder, naar der er hængaaet et vist Antal Aar. Selve dette Princip er imidlertid heller ikke noget nyt; om ikke i dansk, saa i andre Lovgivninger, kender man det, idet man sammen med en vis Straf fastsætter en vis Tid, for hvilken Tab af Ære og Retigheder finder Sted, og det følger der efter, at naar den Tid er forløben, indtræder de tabte Retigheder igen. For saa vidt er der ikke noget stort og vidtrækkende i det Forslag, jeg har tilladt mig at stille. Jeg skulde dog tro, at det vilde saa nogen og ikke saa ganske ringe praktisk Betydning. Der findes jo desværre, som man siges, ikke saa ganske saa Menneſter, der ere komne i Konflikt med Straffeloven, som en enkelt Gang ere slupne til at overtræde den sommetider meget vanskelige Grænse imellem, hvad der er tilladt, og hvad der ikke er tilladt, som i og for sig ikke have nogen som helst Forbryder natur i sig, men som have haft det Uheld og mange Gange ogsaa have haft forbryderisk Hensigt, men dog ikke af den Art, at de have fortsat, idet de kun en enkelt Gang ere komne saa uheldigt af Sted at have forbrudt sig mod Straffeloven. Det er da haardt, at der ikke skulde være en Oprejsning for dem, naar der kan være Oprejsning for andre Syndere. Man kan siges, at de kunne saa Oprejsning, naar de følge Vresoprejsningsloven af 3dje April 1868, men den er jo omstændelig, og navnlig, naar der hængaar en længere Aarrække, kan det være meget vanskeligt for Folk at tilvejebringe de Betingelser, der ere opstillede i Loven af 1868. Jeg tror derfor, at man vilde imødefomme et berettiget Krav hos mange Menneſter og vistnok ogsaa lette baade Kommuneraadene og Centraladministrationen for ikke saa saa Vanskeligheder, hvis man vilde vedtage en Lov som den, jeg her har tilladt mig at foreslaa. For vedkommende Borgere vilde en saadan Lov have Betydning i flere Retninger. Naar de 10 Aar vare gaaede, efter at saadanne Forbrydelser, der straffes med i det højeste Bænd og Brød, ere begaaede, vilde der ikke længere